

R a p p o r t

over de av Geofysisk Malmleting, Trondheim, utførte målinger for Folldals Verk i 1942.

Av

Dr. C.W. Carstens.

I 1942 blev av Geofysisk Malmleting, Trondheim, utført målinger i Husumskogen - Gørtjern og i Moltke grube vest.

I Husumskogen - Gørtjern blev ialt påvist en rekke indikasjoner, som på pl. 1 i rapport av 11. juli 1942 er henført til 4 forskjellige soner, som refererer til grunnere mineralisasjoner, og til 2 forskjellige soner, som refererer til dypereliggende mineralisasjoner. De sterkeste av de 4 førstnevnte soner blev opgått i marken i august d.å. sammen med ingeniør Engzelius.

Indikasjonene er som regel sterkt overdekket av løsmateriale. Østenden av sone 1 gjennomskjæres imidlertid av Husumbekken. I bekkefare (ved 2050 N.) er her anstående en gråsort glimmerskiferlignende fyllit, i hvilken der optrer endel dm-tykke rustbånd. En analyse av denne fyllit (utført på Verkets laboratorium) viser 7,8 % C. Lengere vest ved det såkalte Bjørnhi-skjerp (ved 1075 N) er fjellet likeledes blottet. Her er anstående samme bergart som i Husumbekken, en gråsort fyllit med endel rustbånd. En analyse viser 6,6 % C. Etter all sannsynlighet skyldes derfor indikasjonene i sone 1 svakt kisleførende grafitholdig fyllit.

Sone 2 betegner fortsettelsen av sone 1 i strøkretningen mot NE. Indikasjonene er overalt meget sterkt dekket av løs-

materiale, og det faste fjell er ingen steder synlig. De rettlinjete indikasjoner av stor lengde og styrke tyder imidlertid også her på tilstedeværelsen av grafitførende skiferbergarter (eventuelt ordinære grafitskifre) (kfr. forholdene omkring Nordre grube - rapport av 26. juni 1941).

De øvrige indikasjonssoner (på grunnere mineralisasjoner) går likesom sone 2 i sterkt overdekket terreng. De fleste av dem har lang rettlinjet utstrekning, dog er indikasjonsstyrken gjennomgående langt svakere enn i sone 2.

Da indikasjonslinjene i zone 1-4 etter all sannsynlighet i hovedsaken representerer grafitførende skiferlag, finner jeg det riktigst - ihvertfall inntil videre - ikke å utføre hverken røskningsarbeider eller diamantboringsarbeider innenfor disse soner.

På de to indikasjonssoner, 5-6, som refererer til dypereliggende mineralisasjoner, har Geofysisk Malmleting selv foreslått å utføre fornyede målinger, førenn videregående undersøkelser blir foretatt. Om sådanne fornyede målinger skal utføres, må da senere optas til drøftelse.

Geofysiske målinger i Moltke vest blev ifjor utført for om mulig å påvise lengdeutstrekningen mot vest av Moltkes kislineal vest for forkastningssleppen. Under dette arbeide blev der påvist en sterk indikasjon 200 m syd for kislinealens vestre ende. Indikasjonslinjen går imidlertid for den helt overveiende del i myr- og sumpterreng. Kun lengst mot øst er fast fjell synlig i nærheten av indikasjonslinjen.

Ifølge rapport av 28. august 1942 angir vedkommende indikasjonslinje mineralisasjoner i forholdsvis litet dyp (8-12 m). Da røskningsarbeider neppe vil kunne utføres, bør der til klarleggelse av forholdene påsettes et par kortere diamantborhull. Disse hull bør fortrinsvis skjære den eventuelle kisgang i 25 -

30 m. dyp.

Da bergartens fall forutsettes - ca. 70° N (slik som i Moltke), bør borhullene om mulig påsettes med fall ca. 50° til 60° S, avpasset efter terrengforholdene. Det 1. borhull bør helst påsettes i profil 1600 N - det 2. hull helst i profil 1725 N.

Befaringen i terrenget fant sted i august d.å. sammen med ingeniør Engzelius.

Trondhjem 2. oktober 1843.

C. W. Landm.